

LBRIS

We know
books

**Ragnar Jónasson
Katrín Jakobsdóttir**

Reykjavík

traducere de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS
2023

1956*6 august*

Pălăria gri își luă zborul pe deasupra mării.

Kristján ieșise din cabina timonei ca să admire priveliștea golfului Faxaflói și să privească insula cum se apropie, joasă și verde pe fundalul munților. Când rafala lovise mica barcă de pescuit el reacționase rapid, dar nu suficient de rapid, vrând să-și prindă pălăria dar neapucând cu degetele decât aer. Deși n-ar fi recunoscut cu voce tare, credea că poate fi mai rău: pălăria, cadou de Crăciun de la soția lui, nu-i prea venea bine. Acum avea pretext să-și cumpere una nouă.

Însemna că va sta cu capul descoperit în timpul vizitei pe mica insulă Viðey, aflată chiar în apropiere de coastă, lângă Reykjavík, dar ce conta, din moment ce totul urma să fie cu siguranță doar o pierdere de vreme, oricum? Neavând încă treizeci de ani, lui Kristján nu i se încredința de obicei nimic important, dar în acest weekend din august, când era liber pe motiv de sărbătoare națională, lucra pentru că superiorul lui era plecat.

În dimineața aceea de august, pe barcă, fără vreo protecție împotriva vântului și soarelui ascuns de nori, avea sentimentul că scurta vară islandeză se terminase deja. Cum nu exista vreun feribot care să meargă în mod regulat pe insulă, Kristján fusese nevoit să cadă la învoială cu un pescar bătrân pe care îl cunoștea.

– Aproape am ajuns, Kristján, strigă cu glas răgușit căpitanul din cabina timonei.

Kristján încuviință dând din cap, cu toate că nu avea cine să-l vadă, și își mai încheie un nasture al paltonului ca să se apere de frig. Călătoria măcar însemna o schimbare de peisaj, își spuse, încercând să privească partea bună a situației.

O femeie, probabil pe la treizeci și ceva de ani, stătea pe ponton ca să-l întâmpine. Kristján îl rugase pe prietenul lui pescar să se întoarcă după el într-o oră și jumătate. Până să ajungă înapoi în oraș, toată dimineața avea să se fi dus pe vizita aceasta.

Femeia întinse mâna.

– Eu sunt Ólöf Blöndal. Bun-venit pe Viðey.

Avea o expresie gravă întipărită pe chip și nu zâmbea.

– Bună dimineața. Mă cheamă Kristján, zise el.

Era ceva ușor în neregulă cu purtarea lui Ólöf, se gândi el. Părea puțin agitată, dar în același timp ar fi putut să jure că e ușurată să-l vadă.

– Pe aici, anunță ea neîncrezătoare și porni de pe ponton pe colina acoperită cu iarbă.

El o urmă, observând că avea păr roșcat tuns scurt și purta un pulover de lână gros.

Două clădiri frapante, albe cu acoperiș roșu, apărură între cele două coline verzi ale insulei: vechiul conac colonial danez și mica biserică de lângă el. Pe măsură ce se apropiau, Kristján observă cât de părginite arătau, vopseaua se cojea de pe pereți și cadrele ferestrelor. În spatele lor zări niște anexe dărăpănate, dintre care una semăna cu un grajd pentru vite – relicve din zilele când acolo încă exista o fermă. La jumătatea drumului, Ólöf se opri, se întoarse și spuse:

– De fapt, nu mergem acolo. Soțul meu e acasă – locuim în apropiere.

Kristján încuviință dând din cap.

– Nimeni nu...?

Ea îl întrerupse:

– Avem cheile conacului, dar nimeni nu locuiește acolo. E puțin deteriorat, dar se ține destul de bine, la ce vârstă are. Are două sute de ani, să știi – e cea mai veche clădire de piatră din Islanda.

– Fata asta, Lára...

Îl întrerupse din nou:

– Cel mai bine vorbești cu soțul meu.

Kristján merse alături de ea, fără ca vreunul dintre ei să rostească vreun cuvânt. Pe insulă sufla o briză aprigă, dar era mai cald decât fusese în timpul traversării, în ciuda faptului că soarele lipsea. După două minute de mers, el întrebă:

– Scuză-mă, ai spus că locuiți aici, tu și soțul tău?

– Ne-am mutat aici în primăvară într-o casă care aparține familiei mele. Și vara trecută ne-am petrecut-o tot aici. E...

Făcu o pauză.

– Nicăieri nu e ca aici.

Kristján nu se îndoia; insula era cu siguranță un loc pitoresc, cu pajiștile ei verzi împrejmuite de apele albastre ale golfului și profilându-se pe fundalul povârnișului masiv al Muntelui Esja, dar avea impresia că Ólöf vorbise fără prea mare convingere.

Ea continuă stingheră:

– Nu e mult până la casa noastră. E aproape la jumătatea drumului dintre conac și vechea școală.

În timp ce-și continuară mersul, mintea lui începu să rătăcească. Îi făcea bine să se afle în aer liber, însă ar fi preferat să petreacă acea zi de vară târzie făcând altceva. În ultimii ani, el și doi prieteni se apucaseră de drumeții pe munte în timpul liber, inspirați de știrea venită cu trei ani mai înainte despre cum Edmund Hillary și Tenzing Norgay cuceriseră Everestul. Deși Kristján nu

avea nicio speranță să atingă vreodată acele înălțimi, progrese într-un ritm susținut. Cu doar câteva zile mai înainte sosiseră vești cum că vârful Hraundrangi din Öxnadalur, din nordul Islandei, fusese escaladat pentru prima oară. Kristján îi cunoștea pe cei doi islandezi care realizaseră ascensiunea împreună cu un american. Ce n-ar fi dat să fie acolo în clipa aceea, nu în împrejurimile domoale de pe Viðey!

Totuși, deși terenul era blând, era atent unde punea picioarele în timp ce-și croia drum peste pământul acoperit de smocuri de iarbă. Își amintea cum mama lui râdea și spunea că bărbații islandezi merg întotdeauna ca și cum ar călca peste smocuri de iarbă, chiar și când pământul e perfect neted. Însă grija lui principală era să plece de acolo fără să-și luxeze sau să-și rupă vreo gleznă – și, de altfel, fără să-și murdărească costumul. Avea trei costume: cel gri-deschis pe care-l purta acum era cel mai nou, cel cu dungi arăta cam jerpelit în ultima vreme, iar pe cel negru îl păstra în principal pentru ocazii formale, cum ar fi înmormântările.

În fața lor apărură o casă veche, de lemn, cu vopseaua neagră scorojindu-se. Cu siguranță avusese și zile mai bune. În clipa aceea, o chiră polară plonjă spre capul lui Kristján iar el dădu să-și apuce pălăria ca să alunge pasărea, amintindu-și cu întârziere că pălăria plutea acum undeva în golful Faxaflói.

– Nu-ți face griji, zise Ólöf. Sezonul de împerechere s-a terminat, așa că n-o să te atace.

Tonul ei deveni mai lejer pe moment, ca și cum ar fi uitat că se află alături de un polițist în exercițiul funcțiunii.

Soțul ei nu ieși să-i întâmpine. Observând asta, Kristján se întrebă de ce tocmai Ólöf fusese trimisă ca să-l întâlnească la barcă. Oare așa făceau cei doi lucrurile în general sau putea fi altceva în spatele gestului?

– Intră, zise Ólöf destul de nepoliticos când ajunseră la casă.

Kristján pătrunse într-un hol care se dovedi că făcea parte din camera de zi. Înăuntru era cald – aproape neplăcut de cald pentru perioada aceea a anului.

– Óttar? strigă Ólöf. Óttar, a venit.

Kristján auzi un zgomot la etaj, apoi niște pași bubuiră prin vechea casă de lemn. Fără un cuvânt, Ólöf intră în camera de zi și scoase un scaun de sub o masă mare, de stejar, făcându-i lui Kristján semn să se așeze.

El se conformă și așteptă. Ólöf se așeză la rândul ei.

– Bună dimineața, spuse bărbatul care coborâse. Eu sunt Óttar. Înțeleg că tu ești Kristján?

– Eu sunt, într-adevăr. Mulțumesc foarte mult că ai acceptat să ne întâlnim. Am reușit să explic doar pe scurt la telefon, dar ideea este că suntem îngrijorați în privința Lárei.

– Ea a hotărât să plece, replică Óttar pe un ton plat. A renunțat la postul ei aici. Nu știi de ce. Eram foarte încântați de ea la începutul verii. Părea muncitoare și conștiincioasă. Totuși, tinerii din ziua de azi...

Chipul îi rămase inexpressiv când rosti discursul. Kristján îi aruncă o privire lui Ólöf, care plecă privirea.

– Încă o dată, câți ani avea? întrebă Kristján, cu toate că știa deja răspunsul.

– Cincisprezece, răspunse Ólöf încetișor.

– Cincisprezece, repetă Kristján. Și spui că a hotărât să se ducă înapoi la Reykjavík? Înapoi acasă?

– Da, răspunse Óttar.

– Când?

– Vineri. Vineri dimineață. Firește, m-am opus. Ne-am înțeles că o să rămână toată vara să ne ajute, dar n-aveai cu cine sta de vorbă.

Kristján îi aruncă din nou o privire lui Ólöf. Ea stătea nemișcată, privindu-și mâinile.

– Așa cum am spus la telefon, la Reykjavík nimeni n-a văzut-o și nici n-a primit vreun semn de la ea...

Kristján lăsă fraza în aer și le urmări reacțiile. Ólöf nu ridică ochii. Chipul lui Óttar rămase impasibil.

– Poate ar fi trebuit să mă exprim altfel: ați văzut-o plecând vineri?

– De aici nu se vede pontonul, răspuse Óttar. Doar nu era treaba mea s-o conduc pe fată. Din partea mea, cine vrea să plece, e problema lui.

– Dar tu, Ólöf? Tu ai văzut-o când a plecat?

Ólöf clătină din cap.

– N-am văzut nimic, zise ea, cuvintele sunându-i puțin cam fals.

– Cum avea de gând să se întoarcă în oraș?

– Habar nu am. A spus că vine cineva s-o ia – un prieten sau o rudă, bănuiesc. Nu urmăresc traficul bărcilor.

– Tu ai barcă? întrebă Kristján.

– Da, bineînțeles, spuse Óttar. Dar fata nu m-a rugat s-o duc până înapoi la mal și, ca să fiu sincer, la cum ne-a încurcat, nu prea aveam de gând s-o ajut. Pe lângă asta, cum am mai zis, mi-a spus că-și făcuse propriile aranjamente.

– Sunteți siguri că a plecat?

– Ce întrebare mai e și asta? întrebă Óttar ținându-și enervarea sub control. Normal că suntem siguri. Și-a luat la revedere și de-atunci n-am mai văzut-o.

Kristján se uită la Ólöf, așteptând-o să răspundă. Inițial rămase tăcută, apoi spuse:

– Da, cu siguranță s-a dus. Și-a luat lucrurile cu ea.

– Părinții ei primeau câte-un semn de la ea în mod regulat, zise Kristján, așa că, nesunând în weekend, au început să se îngrijoreze. Nu v-au contactat?

– Ba da, răspuse Óttar. Și le-am spus ce-ți spun și ție. Pur și simplu nu înțeleg de ce te-ai dat peste cap să bați tot drumul până aici. Ți-am fi putut răspunde la întrebări la telefon. Vezi cu ochii tăi că fata s-a dus.

– Aș vrea să dau o raită pe insulă ca să mă asigur. Viđey e destul de mare, nu?

– Trei kilometri de la un capăt la celălalt, zise Óttar.

– Cea mai mare insulă din golf, adăugă Ólöf.

– Și bănuiesc că sunt multe ascunzători.

– Păi..., începu Ólöf. Există casa noastră, și conacul, bineînțeles. Și biserica. Și vechea școală. Și...

– Nu cred că e cazul să-i înșirăm toate clădirile de pe insulă, Ólöf, interveni Óttar. Lasă omul să facă ce vrea, dacă se simte obligat să se asigure. Cu toate că nu-mi dau seama de ce naiba crede că Lára s-ar fi ascuns tot weekendul pe insulă.

– Cum era ea? întrebă Kristján.

– Cum adică? i-o întoarse Óttar.

– Era prost-dispusă? Există vreun motiv să credem că ar fi putut ascunde ceva? Să ascundă un secret de voi?

Óttar deschise gura să răspundă, apoi parcă se gândi mai bine. După o pauză lungă zise:

– Fata nu avea nimic. Pur și simplu s-a plictisit să stea aici cu noi. Ei bine, din partea mea, cale bătută. Vara viitoare o să avem mai multă grijă cum ne alegem ajutorul.

– Am înțeles. În orice caz, acasă la părinții ei nu a apărut. Ceea ce ridică întrebări, asta-i tot. Desigur, e foarte posibil să fi plecat de aici vineri și...

Óttar îl întrerupse:

– „Posibil”? Îți spun eu, a plecat, iar orice s-o fi întâmplat după aia nu are nicio legătură cu noi. Nu a venit nicio știre că s-ar fi scufundat vreo barcă, așa că probabil trebuie să fie pe undeva.

– Nu, sunt sigur că am fi auzit dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, spuse Kristján. Problema e că nu există nicio consemnare că ar fi plecat vreo barcă spre insulă vineri, cu toate că asta nu exclude posibilitatea să fi venit cineva să o ia. Locuia aici, în casă, cu voi?

– Unde altundeva să locuiască? întrebă Óttar pierzându-și răbdarea.

– Aș putea să-i văd camera?

Óttar ridică din umeri.

– E la etaj. Dar n-ai ce să vezi.

Nu schiță nicio mișcare, dar Ólöf se ridică în picioare.

– Te duc eu sus, zise ea pe un ton ceva mai prietenos decât al soțului ei.

Fiecare treaptă scârțâi în casa veche, de lemn. Camera de oaspeți era mică, dar rezonabil de confortabilă, cu tavan înclinat, un raft de cărți și lucarnă care oferea o priveliște spre mare.

– Cărțile le-a adus cu ea? întrebă Kristján.

– A, nu, sunt ale noastre. Punem cărți în toate camerele. Crează o atmosferă plăcută. Soțul meu e colecționar. E avocat, cum probabil știi. Destul de bine-cunoscut, de fapt.

Într-adevăr, lui Kristján îi era familiar numele. Dădu aprobator din cap.

– Óttar a vrut să reducă din practica juridică și să se dedice o vreme muncii academice. Avem de gând să încercăm să locuim aici mai mult sau mai puțin pe timpul verii. E bine să fii aproape...

Lăsă fraza neterminată, privind în depărtare.

– Și-a luat toate lucrurile cu ea? întrebă Kristján.

– Pe toate, da, răspuse Ólöf. Aici nu e nimic.

– V-a spus ceva?

– Poftim?

– Lára. Înainte să plece?

– Cum adică?

– Cum și-a explicat hotărârea?

Ólöf ezită.

– N-a explicat, răspuse ea în cele din urmă. Ea, ăă, pur și simplu a plecat.

– Trebuie să fi spus ceva înainte să plece. Conform soțului tău, v-a spus că pleacă.

– Ah, da, îmi pare rău, nu la asta mă refeream. A spus doar că vrea să renunțe mai devreme la post. Ne-a cerut permisiunea. Firește, i-am acordat-o, dar n-am fost încântați.

– Nu sunteți îngrijorați în privința ei?

– Îngrijorați? Ăă, nu, abia adineauri am aflat că nu a ajuns acasă. Dar sunt sigură că e bine.

– Să sperăm.

– Coborâm înapoi?

Kristján încuviință dând din cap și o urmă pe Ólöf pe scara îngustă care scârțâia.

Când intrară în camera de zi, Óttar nu se vedea pe nicăieri. Kristján se uită împrejur, apoi tresări când Óttar tuși în spatele lui. Se răsuci, inima bătându-i neplăcut de repede.

– Te caută cineva la telefon.

– Ce? exclamă Kristján.

– Telefon. Pentru tine, repetă Óttar ca și cum ar fi fost firescul de pe lume. Acolo – în biroul meu.

– Serios?

Contrariat, Kristján îl urmă pe Óttar în încăperea cu pereții acoperiți de cărți. Ochii îi căzură asupra unui raft cu tomuri conținând decizii ale Curții Supreme. Pe birou văzu un telefon negru

având receptorul alături. În cameră plutea un miros evident de mucegai. Casa părea la fel de părăginită pe dinăuntru ca pe dinafară.

- Cine vrea să dea de mine? întrebă Kristján.
- Cineva de la poliție, bineînțeles, răspuse Óttar.

Kristján duse receptorul la ureche. Neliniștit, se mută de pe un picior pe altul, observând, în timp ce făcea asta, că scândurile scoteau un pocnet gol. Dedesubt trebuie că era o pivniță umedă. Se gândi că n-ar fi vrut să locuiască într-o casă veche, de lemn, ca aceea.

- Kristján Kristjánsson la telefon, spuse el în receptor.
- Kristján, salut. Aici Eirikur.

Kristján își dădu imediat seama cine era. Bărbatul era cu două niveluri mai sus decât el în poliție: șeful șefului său.

- Bună ziua..., răspuse el ezitant.
- M-a contactat Óttar. Ar vrea o explicație pentru întrebările destul de ciudate pe care le-ai pus lui și soției.
- Au fost întrebări pur de rutină. Anchetez dispariția unei fete de cincisprezece ani care n-a mai fost văzută de câteva zile...
- O fată care a fugit de acasă, cu alte cuvinte?
- Păi, nu știm sigur. Lucra aici, pe Viðey. Părinții ei sunt îngri...

Nu apucă să-și încheie fraza.

- Nu se cade să-i deranjezi de pomană pe Óttar și Ólöf cu asta. Chiar ai făcut efortul să te duci personal pe insulă?

Kristján voia să protesteze, să încerce să explice, dar cumpăni că probabil n-ar fi ajutat cu nimic.

- De fapt, mă pregăteam să plec. Vizita mea aici tocmai era pe cale să se încheie.
- Excelent. Transmite-i cele bune lui Óttar din partea mea, bine? Și lui Ólöf Blondal. Faci asta pentru mine?

Eirikur închise.

Kristján puse receptorul la loc cu grijă, încercând să se comporte ca și cum totul era în regulă.

- Nimic urgent, îi spuse lui Óttar.

Ólöf era în picioare în camera de zi când ei ieșiră din birou.

- Ei bine, cred că asta e tot deocamdată. Doar dacă nu s-a întâmplat să vă amintiți ceva între timp.

Kristján se uită pe rând la cei doi.

- Nimic altceva, răspuse Óttar.
- Atunci nu putem decât spera că fata o să apară, zise Kristján.
- Óttar răspuse din nou pentru amândoi:
- Sigur apare. Presupun că n-o să mai avem parte de astfel de vizite.

- Doar încă un lucru, spuse Kristján. Mai durează o vreme până vine barca să mă ia. Vă deranjează dacă dau o tură prin împrejurimi cât aștept?

- Fă ce vrei, zise Óttar. Nu deținem insula.

- Cred că o să fac o scurtă plimbare, în cazul ăsta. Mulțumesc foarte mult pentru timpul acordat.

Kristján porni spre școala pe care o pomenise Ólöf, aflată în capătul estic al insulei, ultima rămășiță dintr-un sat abandonat din Al Doilea Război Mondial. În timp ce-și croia drum pe cărarea năpădită de iarba, îl lovi singurătatea locului. În Evul Mediu, Viðey fusese locul unei mănăstiri bogate, mai târziu devenise sediul unor guvernatori, dar acum singurii locuitori în afară de Óttar și Ólöf erau păsările marine care țipau de pe mal. Plimbarea îi luă mai mult decât se așteptase. Când ajunse, școala, o clădire din lemn, cu etaj, se dovedi, bineînțeles, a fi goală, fără vreun semn că Lára fusese vreodată acolo. Făcu cale întoarsă spre locul unde fusese lăsat la țarm, oprindu-se pe drum să încerce ușa

micului conac de piatră din secolul XVIII, dar o găsi încuiată. Își aminti că Ólöf îi spusese că au un rând de chei, dar nu mai îndrăzne să-i deranjeze iarăși pe cei doi ca să-i întrebe dacă i le puteau împrumuta. Cumpăni ce să facă. Viðey era împărțită aproape în două de un istm îngust, Eid, iar Kristján se jucă în minte cu ideea de a-l traversa ca să exploreze jumătatea nordică a insulei, dar își dădu seama că de data asta nu avea timp.

Îngrijorat să nu lase barca să aștepte, Kristján merse în ritm alert în direcția pontonului. Avea o priveliște frumoasă către Reykjavík, de partea cealaltă a strâmtorii. Localitatea se transforma văzând cu ochii într-un oraș, cartiere noi ițindu-se pe fiecare latură și biserica modernă, îndrăzneță, începând să capete formă în vârful dealului. În orice caz, ajunse la ponton mai devreme. Barca nu sosise încă, așa că avea ocazia să se întoarcă și să arunce o privire rapidă în bisericuța de pe insulă, despre care bănuia că e descuiată. Cu toate că era destul de convins că nu o va găsi pe fata dispărută acolo, voia să verifice oricum.

În ciuda dimensiunilor minuscule și a aerului stătut, interiorul era surprinzător de atrăgător, având un amvon de lemn, neobișnuit de înalt, vopsit în albastru și verde, și strane la fel de viu colorate. Lui Kristján îi trecu prin minte că putea fi un loc bun unde să se însoare cu Gudrun, deși cu siguranță ar fi fost o bătaie de cap să tot transporte oaspeți dintr-o parte în alta cu barca. Avea s-o rețină drept o posibilitate. El și Gudrun erau logodiți de șase luni și începeau să discute despre viitorul lor, despre căsnicie și copii. Locuiau în capătul de vest din Reykjavík, unde Gudrun începuse de curând să lucreze la o băcănie. Da, poate într-o bună zi aveau să se pomenească în fața altarului de acolo...

În mica biserică nu existau prea multe ascunzători și, judecând după aerul închis, bănuia că ușa nu mai fusese deschisă de o bună bucată de vreme. I-ar fi prins bine să fie aerisită. După

ce verifică în spatele amvonului și sub strane, Kristján ieși din nou și-și umplu recunoscător plămâni cu aer proaspăt. Privirea îi rătăci spre cimitir. Chiar atunci, gândurile îi fură întrerupte de huruitul slab al unui motor. Se uită spre apă și zări în depărtare barca de pescuit înaintând în ritm susținut spre insulă.

Cobori lent spre ponton, încercând să se relaxeze și să se bucure de moment, în ciuda faptului că primise aproape o muștrulială din partea superiorului său, Eirikur. Complet nemeritată, bineînțeles. El nu încerca decât să-și facă datoria, dar oamenii ca Óttar și Ólöf aveau prieteni influenți. Își spusese că nu are rost să lase asta să-l supere.

Ajungând la ponton înaintea bărcii, rămase în picioare așteptând. Soarele începuse să se elibereze de nori, iar vântul aspru care îl întâmpinase se potolea, devenind o briză liniștită. Privi peste golf, simțind o ușoară părere de rău, până la urmă, față de pălăria care îi fusese smulsă.

Gândurile i se întoarseră la fata dispărută. Probabil era pitită undeva în siguranță și părinții ei se agitau degeaba. Îi trecu prin minte că nu știa cum arată. Va trebui să ceară o fotografie a ei, dacă tot nu apărea.

Da, cel mai probabil urma să fie găsită teafără și nevătămată, iar aceea avea să fie ultima lui călătorie pe Viðey în viitorul previzibil. Dar, în timp ce vechea barcă se opri la ponton, Kristján avu intuiția puternică a faptului că ancheta era departe de a fi închisă.

1966

8 august

Femeia stătea la o măsuță din Café Mokka, citind un ziar. În dreptul ei erau o jumătate de gofră cu frișcă și dulceață și o cană de cafea care se răcea. Pe peretele de lângă ea atârna un tablou imprimat înfățișând un nor-ciupercă nuclear și chipurile îngrozite ale unor copii. Însă nimic din toate acestea nu-i atrăgea atenția, atât de absorbită era de numărul din *Visir* din ziua aceea, cu știrea despre o crimă neelucidată.

Detectivul Kristján Kristjánsson:

„Disparația Lárei încă aruncă o umbră lungă asupra țării

*În urmă cu zece ani, Kristján Kristjánsson a fost primul polițist venit la fața locului când Lára Marteinsdóttir a dispărut. Experimentatul detectiv i-a declarat reporterului nostru că dispariția Lárei încă aruncă o umbră lungă asupra țării. Lára lucra ca menajeră în casa avocatului Óttar Oskarsson, de la Curtea Supremă, și a soției sale, Ólöf Blondal, pe insula Viðey, când a dispărut fără urmă. Având pe atunci numai cincisprezece ani, Lára a fost descrisă drept o fată minunată, plăcută de toți cei care o cunoșteau. Zece ani mai târziu, misterul în legătură cu ce i s-a întâmplat Lárei rămâne nerezolvat. Kristján Kristjánsson a explicat pentru *Visir* că polițiștii*

au mers la momentul respectiv pe mai multe piste, dintre care niciuna nu a produs vreun rezultat. Nu au descoperit niciodată cine ar fi putut s-o ducă pe Lára la Reykjavík cu barca și nu au fost descoperite rămășițe umane care să poată fi corelate cu fata dispărută. La un moment dat s-a discutat despre a cere ajutor din partea unor agenții de poliție străine, dar în ultimii ani nu s-a mai întâmplat nimic nou în acest sens. E ca și cum Lára ar fi dispărut de pe fața Pământului.”

Articolul era însoțit de o fotografie granulată a unei adolescente drăguțe, cu părul și sprâncenele închise la culoare și purtând o rochie de catifea cu guler înalt. Era acolo și o poză a lui Kristján Kristjánsson, având ochelari cu ramă de corn și început de chelie. Expresia lui era deopotrivă binevoitoare și îngrijorată, ca și cum ar fi fost epuizat de căutarea Lárei. Femeia se uită o vreme la cele două fotografii înainte să împăturească ziarul și să se ridice în picioare, fără să-și termine cafeaua sau gofra. O cuprinsese o stare de neliniște, ca de fiecare dată când auzea numele Lárei, și își pierduse complet pofta de mâncare. Era nevoită să-și abată atenția gândindu-se la altceva.

Lăsând ziarul pe masă, ieși repede din cafenea pe Skólavörðustígur, unde un vânt rece sufla de-a lungul trotuarului și unde schelele noii și impunătoarei biserici Hallgrímskirkja dominau priveliștea din vârful dealului.

*

Kristján Kristjánsson, între timp, stătea așezat în vechea secție de poliție de pe Pósthússtræti, din chiar centrul Reykjavíkului, citind la rândul lui un exemplar din *Visir*.

Încă nu se mutase în sediul nou-nouț al poliției de pe Hverfisgata, însă era nerăbdător să lucreze într-o clădire adusă la zi, cu